

JAKOB

SATU RÄMÖ

WSOY

JAKOB

SATU RÄMÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

WSOY:n kirjallisuussäätiö on tukenut tämän kirjan kirjoitustyötä.

Kirjan sivuilla 73 ja 145 olevat runonpätkät ovat
Jólin koma -kirjasta (Jóhannes úr Kötlum),
joka on julkaistu ensimmäisen kerran 1932.

© SATU RÄMÖ JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48124-0
PAINETTU EU:SSA

Äidille 1957–2023

• Äkäslompolo

• Kittilä

• Kolari

S U O M I

• Helsinki

Tule luokseni
Minä pidän sinusta huolta
Suojelen sinua
Tule tähän makaamaan

Come to me
SANAT BJÖRK GUÐMUNDSDÓTTIR (1993)
VAPAASTI SUOMENTANUT SATU RÄMÖ

ENNEN

Luku 1

Kesäkuu 1988, Äkäslompolo

— **E**n mie halua, pojista nuorin sanoi ja huitoi muutama sääskeä ympäriltään. Viisivuotias tuijotti rannalla seisovaa vanhempaa serkkuaan ja tämän ystävää. Vanhemmat pojat olivat samanikäisiä, samanmittaisia ja aina yhdessä. Kauempaa heidät erotti toisistaan vain hiusten väristä. Toisella oli hyvin tummat, lähes mustat hiukset, toisella vaaleanruskeat.

Vesi oli viileää, vaikka oli melkein keskikesä. Aurinko porotti pilvettömältä taivaalta, linnut lauloivat. Pikkupojan kädet nypläsivät uimahousujen lahkeita. Häntä jännitti.

He olivat yhdessä suunnitelleet tämän päivän seikkailua. Nuorimman pojan kotona oli syöty välipalaksi lätyjä. Oli lätkitty Unoa ja vitsailtu. Isommat pojat olivat kertoneet pienemmälle jännittävästä leikistä, johon vain ne, jotka eivät vielä käyneet koulua, voisivat osallistua. Poika oli innostunut tärkeästä roolistaan ja hieman tylsältä tuntuneen kesäpäivän saamasta jännittävästä käänteestä. He olivat laittaneet lenkkarit kesän ruskettamiin jalkoihinsa, vetäneet oikeaoppisesti jyrkälle mutkalle taitellut lippikset syvälle päähänsä ja lähteneet pyöriilemään kylän uimarannalle.

Rannalla leikki oli tullut siihen pisteeseen, jossa lopettaminen ei ollut enää vaihtoehto.

– Mene mene! Aarre on siellä pohjala, mustahiuksinen poika sanoi jo ties kuinka monetta kertaa.

Isommat pojat olivat koko iltapäivän pohjustaneet nuorimmalle tarinaa kylän järven pohjaan aikoja sitten uponneesta laivasta. Tarina oli tuntunut kaikista hauskalta ja jännittävältä. Vanhassa laivassa oli ollut kolme kultaista ovenkahvaa, jotka olivat edelleen järven pohjassa.

Vettä oli pojan polviin asti. Mustahiuksinen vilkaisi tukea hakien vierellä seisovaa ystäväänsä. Ruskeahiuksinen nyökkäsi hyväksyvästi ja huusi:

– Ei siitä ole enää pitkä matka. Laske kymmenen askelta, ja olet niin lähellä, että alkaa polttaa!

Vedessä seisova poika painoi leuan lähemmäs rintaansa ja katsoi molempia rannalla seisovia kulmiensa alta. Hän liikkuteli alahuulensa päällä pieniä ylähampaitaan, tai niitä kahta, jotka vielä roikkuivat löyhästi ikenessä kiinni.

– Hyvä Mikael! Etheenpäin vain!

Tummahiuksisen kannustushuuto sai pojan ottamaan muutaman askeleen taaksepäin. Vettä oli jo hoikkiin reisiin asti. Iho oli kananlihalla.

– Joko? hän kysyi ääni väristen. Oli mahdoton tietää, johtuiko äänen ohuus pelosta vai veden kylmyydestä.

Kauempaa tieltä kuului ilakoivien ihmisten puhetta ja polkupyörien soittokellosta lähtevä ääni. Pyörät eivät kääntyneet rannan suuntaan, vaan menivät ohi. Pian oli taas hiljaista.

– Miksi minun pittää hakea se yksin? poika kysyi vaikka ei ollut saanut vastausta edelliseenkään kysymykseen.

– Vain pienet voi sen hakea, isot ei. Niin tarinassa sanothaan, mustahiuksinen serkkupoika sanoi vakuuttavasti.

Ruskeahiuksinen kaveri jatkoi:

– Se on ihan lähellä. Saat pian nostaa ensimmäisen kahvan pinnalle ja näyttää meillekin.

Pienen pojan silmiin syttyi lyhyen ajan kestänyt uhma.

– Tet saatta kattoo sitä, mutta son sitte minun, ko mie sen haen. Löytjä saa pittää, niinhän tet sanoitta!

Mustatukkainen vei kätensä lanteilleen ja sanoi kymmenvuotiaan itsevarmuudella:

– Totta kai son sinun.

Serkun sanat saivat pojan kääntymään ympäri. Kapeat ja terävät lapaluut erottuivat pojan selässä, kun hän käveli hitaasti pois rannasta. Askeleet olivat lyhyitä, vartalo kei-nui hennosti puolelta toiselle, kun poika yritti pitää tasa-painoan sentti sentiltä syvenevässä vedessä. Vesi ulottui jo kainaloihin.

Aurinko kimmelsi veden pinnassa. Jossain kauempana jyrähti ukkonen. Sadepilvet ja ukkosrintama olivat kaukana, mutta räjähdysenomainen ääni kaikui pitkän matkaa.

Pari askelta ja vedessä olevan jalat eivät enää ulottuisi pohjaan.

– Ei se ossaa vielä uia, rannalla seisova mustatukkainen poika naurahti ystävälleen.

Tunnelma muuttui kuin salamaniskusta, ja ilo leikistä haihtui. Mustatukkainen poika tunsi kehonsa jännittyvän. Otsa meni kurttuun, kämmenet puristuivat nyrkkiin. Sydämenlyönnit tuntuivat kurkussa. Suussa maistui metalli.

Kuului vaimea pulpahdus. Kuin pieni kivi olisi pudotettu varovasti läheltä pintaa veteen.

– Oho, se usko, mustatukkainen henkäisi. Hänen kaverinsa naurahti paniikissa, mutta hörähdyksen jälkeen hänenkin naurunsa tarttui kurkkuun. Poikien välillä äsken kevyesti kulkenut puhe muuttui kakovaksi puusikutukseksi, kun he juoksivat järveen.

Ystävykset sukelsivat ja haroivat pohjaa käsin. He vetivät kiihkeästi happea sisään pinnan yläpuolella niin, että keuhkot pullistuivat.

Se oli kaikki turhaa. Pieni oli poissa.

Uupuneina pojat poistuivat lopulta vedestä. He keräsivät vaatteensa rannalta, pukeutuivat nopeasti ja välttivät katso-
masta viisivuotiaan rullalle menneitä verryttelyhousuja ja myttyyn hiekalle päätynyttä teepaitaa. Pienin pyöristä jäi rannalle, kun pojat sotkivat pyöränsä polkimia jalat maitohapoilla lähimetsän siimekseen. He vilkuilivat ympärilleen, kuin ympäristöään tarkkaileva pikkulintuparvi. Oliko joku nähnyt heidät? Oliko tiellä ollut muita? Ympärillä vallitsi kuitenkin pehmeä kesäisen iltapäivän hiljaisuus. Puiden latvoissa humisi tuuli. Orava juoksi läheisen kynttiläkuusen rungon reunaa. Eläimen kynsistä kuului riehakasta rapinaa.

Mustahiuksinen poika makasi mättäällä vatsallaan. Hänestä tuntui siltä, kuin joku kävelisi hänen päällään. Vartalo muljahteli oudosti. Metsän kosteus ja iholle noussut kylmä hiki sekoittuivat ja imeytyivät kesävaatteiden läpi vartaloon. Hänen oli kylmä. Vieressä ruskeahiuksinen kaveri oksensi ja soperteli syvyyksistä kumpuavien yökkäysäänien välillä yhtä ja samaa:

– Tästä ei ikinä kerrota kenellekään. Ei ikinä!

NYT

Luku 2

Ísafjörður, joulukuu 2021

Pikkusiskon lyhyet hiukset kutittivat rikosetsivä Hildur Rúnarsdóttirin poskea. Hiuksissa tuoksui vesimeloni. Hildur rutisti lujaa ja tunki Björkin leveät hartiat paksun talvitakin alla. Björk Holm. Hildur makusteli edelleen pikkusisarensa uutta nimeä ja yritti tottua siihen. Tai eihän se enää uusi ollut, Björk oli ollut Holm paljon pidempään kuin Rúnarsdóttir. Hän oli saanut Färsearille muutettuaan uuden sukunimen. Se oli ollut Hulda-tädin entisen aviomiehen sukunimi.

Hildur halasi sisartaan pitkään. Hän ei olisi halunnut päästää irti, vaikka tiesi, ettei lähdön hetkeä voinut viivyttaa. Olisi ollut paljon helpompaa vetäistä laastari irti nopeasti jättämällä Björk lentoaseman pääsisääntäydännille ja ajaa saman tien takaisin töihin kylän poliisiasemalle. Hildur ei kuitenkaan osannut tehdä niin. He olivat olleet toisistaan erossa yli kaksi vuosikymmentä, ja sen jälkeen jokainen eron hetki oli tuntunut raastavalta.

Puolitoista vuotta sitten Hildur oli monen mutkan jälkeen löytänyt nuoremman pikkusisarensa Färsearilta. Aluksi Björk oli ollut järkyttynyt siitä, että hänellä ylipäättään oli kolmas sisko ja että Hulda, jonka hän oli luullut olevan

hänen varaäitinsä, olikin ollut hänen tätinsä. Björk oli tien-
nyt oikean äitinsä kuolleen, muttei asiasta ollut koskaan sen
enempää Huldan kanssa puhuttu. Ei Huldan kanssa ollut
juteltu oikein mistään muustakaan, Hulda oli ollut hiljainen
ja omissa maailmoissaan. Björk ei ollut kuitenkaan hetkeä-
kään epäillyt, etteikö Hildurin kertoma olisi ollut totta.
Luottamus oli syntynyt heidän välilleen heti. Hildur muisti
yhä pikkusiskonsa sanat tämän keittäessä heille ensimmäistä
kerta kahvia:

– Tunnut niin tutulta.

Vaikutelma oli ollut molemminpuolinen. Oli ollut ihmeel-
listä löytää kadoksissa ollut sisar niin pitkän ajan jälkeen.

Joidenkin ihmisten kanssa vain käy niin, että siltä kahden
avautuneen mielen väliin rakentuu kuin silmäniskusta. Heti
ensimmäisten vaihdettujen sanojen jälkeen tuntui siltä, kuin
toinen olisi ollut siinä aina. He olivat keskustelleet Björkin
keittiössä pitkän pirttipöydän ääressä päiväkausia kaikesta
tapahtuneesta. Hildur oli kertonut kaiken, mitä oli saanut
selville heidän menneisyydestään, ja Björk oli kertonut
omista muistoistaan.

Sisarusten lapsuus Färsearilla oli ollut vaikea. Hulda oli
kyllä pitänyt Rósasta ja Björkistä huolta, mutta ollut tunne-
tasolla etäinen. Hiljainen ja syrjäänvetäytyvä. Muistisairaus
oli alkanut ilmeisen varhain, sillä hänen elämänhallintansa
oli pettänyt lopullisesti sisarusten lähestyessä teini-ikää.
Tytttöjen oli täytynyt opetella itsenäiseksi varhain. He olivat
käyneet kaupassa, tehneet ruokaa ja siivonneet kotia keske-
nään. Heillä ei ollut ollut kotiintuloaikoja, eikä kukaan ollut
katsonut heidän menemistensä perään.

Hildur oli poliisintyössään nähnyt paljon samanlaisia
kohtaloita. Hän vastasi rikosetsivän työn lisäksi kadonnei-
den lasten yksiköstä eli lähinnä lastensuojelusta omille teil-
leen lähteneistä lapsista. Oli kohtalon ivaa, että hänen omat

sisarensa olivat joutuneet laiminlyödyiksi ja kasvamaan aikuisiksi aivan liian varhain.

Björk oli ollut Islannista lähdettyään niin nuori, ettei hän ollut muistanut niistä ajoista juuri mitään konkreettista. Ensimmäiset lapsuusmuistot syntyvät yleensä noin kolmevuotiaana. Björk oli ollut traagisella hetkellä kuusivuotias. Hän oli kertonut mieleensä nousevan joskus mielikuvia pimeydestä ja tärisävästä auton takapenkistä, muttei hän ollut osannut asettaa asioita aikajärjestykseen tai yhdistää niitä muihin tapahtumiin. Muistijäljet olivat todennäköisesti kadonneet. Uuteen kieliympäristöön ja uusien ihmisten keskelle muuttaminen oli luultavasti sekoittanut mielikuvia entisestään.

Hulda ei ollut koskaan kertonut tytöille totuutta heidän äidistään eikä mitään muutakaan heidän menneisyydestään Islannissa. Nyt kysymysten esittäminen oli liian myöhäistä, sillä Hulda oli kuollut vuoden alussa. Sen jälkeen Björk oli päättänyt muuttaa takaisin Islantiin. Hän oli kertonut haluvansa olla lähempänä Hilduria, eikä hänellä omien sanojensa mukaan ollut Färsearilla Huldan kuoleman jälkeen enää mitään, mikä pidättelisi häntä lähtemästä.

Björk oli monta kertaa viimeisen vuoden aikana sanonut Hildurille, että heidän kohtaamisensa oli tönäissyt muutoksia liikkeelle ja hän oli kokenut tärkeäksi viimein toteuttaa suunnitelmiaan, jotta ne eivät jäisi vain haaveiksi. Björk oli pitänyt koko aikuisikänsä lammastilaa Färsearilla, mutta nyt hän myi lampaat pois, jätti talon tyhjilleen ja muutti Islantiin ja alkoi harjoittaa sairaanhoitajan ammattiaan, johon hänellä oli koulutus. Hän ei ollut vielä saanut vakituista paikkaa, mutta uskoi sen järjestyvän pian. Hän osasi kielen ja hoitoalalla oli pulaa työntekijöistä. Juuri nyt hän työskenteli satunnaisena sijaisena keskussairaalassa Reykjavíkissa. Sijaiset olivat kysytyä työvoimaa etenkin lomakausien aikana.

Hildur oli oppinut, että silloin kun Björk ei ollut töissä, hän harrasti virkkausta ja potkunyrkkeilyä, luki paljon rikosromaaneja ja katsoi televisiosta kaikki mahdolliset poliisisarjat. Björk oli tavattoman kiinnostunut Hildurin työstä. Se oli tuntunut hyvältä.

Ísafjörðurin pienen lentoaseman takaseinällä oli kaksi ulko-ovea. Etelänpuoleisesta ovesta koneella kylään saapuneet matkustajat kävelivät sisään terminaalirakennukseen, pohjoinen ovi oli varattu lähteviä matkailijoita varten. Björk ei ottaisi lentoa kotiin, hän aikoi vuokrata lentokentältä auton.

Koronapandemian jälkeen autovuokraamot olivat myyneet suurimman osan kalustostaan pois, mutta nyt kun rajoitukset alkoivat vähitellen olla mennyttä elämää, matkailu oli alkanut virkistyä. Joulusesongin lähestyessä jäljellä olevat autot yritettiin saada liikenteeseen mahdollisimman tehokkaasti. Se tarkoitti autojen siirtelyä paikkakuntien välillä. Se oli sopinut Björkille, jonka oma auto oli parhailaan huollossa.

– Olisi ollut mahtavaa viettää enemmän aikaa täällä, mutta lupasin hoitaa työvuoroja. Nyt on paljon sijaisuuksia tarjolla.

Hildur ymmärsi kyllä. Björk ja Hildur olivat siinä suhteessa samanlaisia: työntekopäivillä ei ollut suuremmin väliä, koska kotona ei odottanut ketään.

– Mennäänhän me sitten pääsiäisenä? Björk kysyi. Hänen kulmakarvojensa väliin muodostui pystyssä seisova viiva. Hildur oli huomannut sen syntyvän aina, kun Björk keskittyi miettimään jotain.

Hildur nyökkäsi päättäväisesti. Pitkä pääsiäisloma oli kevään odotettu kohokohta. Silloin lähdettiin perheiden kanssa etelänmatkalle Kanarialle tai Floridaan tai linnoit-tauduttiin suvun mökille syömään jättisuuria suklaamunia

ja lukemaan ääneen jokaisen munan sisältä löytyviä elämänsuhteita. Hildur ja Björk olivat päättäneet, että Hildur lentäisi yhdessä Tinna-tädin kanssa Färsearille. He kävisivät Hildurin haudalla ja Björk näyttäisi heille tuttuja paikkoja.

Hildur huomasi, että kello oli hieman yli kaksi. Pian valo alkaisi vähetä. Björkin olisi parempi lähteä ajamaan nyt, niin vuoristotieosuudet olisivat ohitse ennen kuin säkkipimeä laskeutuisi.

Hildur tunsi, kuinka rintakehän päällä oleva kuvitteellinen solmu kiristyi aavistuksen. Tuttu ahdistus, painostava olo, jota hän oli tuntenut jo muutaman päivän, tiukensi otettaan. Se tiesi vain yhtä asiaa. Hänen lähiympäristössään olosuhteet olivat alkaneet mennä asentoon, jossa tapahtuisi jotain pahaa. Varpaita paleli. Olisi pitänyt laittaa talvisaappaat juoksukenkien sijaan. Hän nousi muutaman kerran varpailleen saadakseen veren kiertämään paremmin. Björk nosti jalkojensa vieressä levänneen repun selkäänsä.

Hildur tiesi, että tätä kysymystä hänen ei pitäisi kysyä, muttei voinut itselleen mitään.

– Mitäköhän Rósalle kuuluu?

Hymy Björkin kasvoilta sulii, ja hän alkoi pyöritellä vuokra-auton avaimia hermostuneena kädessään ja vilkuilla sivuilleen. Hän korjasi repun asentoa selässään ja vastasi tiukaksi vetäytyneiden huultensa takaa:

– Sinä tiedät, ettei siitä puhuta.

Luku 3

Hildur jäi katsomaan, kun Björk käveli tuulisen parkkialueen poikki vuokra-autolleen. Lentoaseman sijainti oli kaunis, mutta epäkäytännöllinen. Asema oli aikanaan rakennettu vuonon keskelle työntyvälle maa-alueelle vuorten viereen. Kiitoradan pohjoispuolelta alkoi meri, kun kapean vuonon suu avautui Atlanttiiin. Länsi- ja itäpuolella kohosivat huipulta tasapaksut mutta rinteiltään jyrkät vuoret. Lentäminen vuonoilta pääkaupunkiin Reykjavíkiin oli epävarmaa, koska lentoja jouduttiin usein perumaan tuulen tai sumun takia.

Hilduria harmitti, että hän oli mennyt pilaamaan mukavan vierailun ottamalla lopussa esiin kielletyn puheenaiheen. Hänestä ja Björkistä oli tullut läheisiä, mutta Rósasta Björk ei suostunut puhumaan. Se oli ollut Björkin ainoa vaatimus Hildurille, kun he olivat tavanneet Färsearilla ja päättäneet tutustua uudestaan. Hildur oli suostunut, koska mitä muutaakaan hän olisi voinut tehdä. Rósa pysyi hänelle mysteerinä. Björk oli uhannut katkaista välit, jos Hildur alkaisi inttää asiasta.

Hildur oli yrittänyt ottaa asiasta selvää vaiivikkaa. Hän oli käyttänyt hyväkseen kaikille avoimia tietolähteitä, mutta

ne eivät olleet tuottaneet tulosta. Rósa ei näkynyt sosiaalisen median kanavissa, ei ainakaan omalla nimellään. Puhelinnumeroa ei ollut löytynyt, ja virallisten osoitetietojen mukaan Rósa asui yhä Färsearilla Björkin omistamassa talossa, mutta Hildur ei ollut Färsearten-vierailujensa aikana nähnyt siskostaan jälkeäkään. Ensin Hildur oli harkinnut kaivelevansa asiaa enemmän. Hän olisi voinut poliisikontaktiensa kautta udella lisää tietoja. Puhelin oli jo monesti ollut hänen kädessään. Viime hetkellä Hildur oli kuitenkin painanut punaista näppäintä ja pannut luurin taskuunsa. Hän ei halunnut riskeerata sitä, että Björk saisi tietää hänen nuuskimisyrittämisistään. Färsearet oli Islantiakin pienempi paikka, jossa jutut varmasti liikkui nopeasti. Hildurin oli ollut pakko kylmettää itsensä kyselemästä enempää. Se oli vaikeaa, mutta tällä hetkellä ainoa vaihtoehto.

Hildur istahti Brendaan. Helmoista ruostunut Toyota Land Cruiser oli hänen uskollinen kulkupelinsä. Auto oli saanut nimensä kojelaudalla heiluvasta maskotista, jonka eräs Hildurin kauan sitten kyytiinsä poimima liftari oli hänelle antanut.

Hildur puhalsi keuhkoistaan ilmaa kylmään lasiin ja piirteli höyryyn aaltomaisia kuvioita etusormellaan. Kuviot ikkunan pinnassa pieneneivät ja haihtuivat lopulta kokonaan.

Hildur puraisi alahuultaan ja yritti karkottaa lähelle hiiplineen ahdistuksen. Hän yritti tunteen välttelyä joka kerta, vaikka tiesi taistelun turhaksi. Ei ahdistuskohtaus minnekään häviäisi. Hän oli tottunut siihen. Hildur oli varhaiskeinistä asti tuntenut kurkussaan ja rintakehässään erilaisia puristuksen tunteita. Kun jossain tapahtui paha liikenneonnettomuus, henkirikos tai muu ihmistä koskettava katastrofi, se ei tullut Hildurille yllätyksenä. Hän tiesi sen muutamaa päivää etukäteen. Onnettominta oli se, ettei hän voinut tehdä mitään estääkseen paha tapahtumasta, koska

hän ei tiennyt, missä tai kenelle tapahtui. Näkemisen lahja, tai ehkä pitäisi mieluumminkin puhua näkemisen vaivasta, oli siirtynyt hänelle äidinpuoleisesta suvusta. Hänen äitinsä äidinäiti Hrafntinna oli aikanaan ollut Islannin tunnetuin selvännäkijä, joka oli osannut kertoa tarinoita tulevasta ja antaa neuvoja niitä kysyville. Osa siitä näkemisen kyvystä oli tullut Hilduriin. Hildur tiesi, ettei ollut läheskään niin taitava kuin Hrafntinna oli ollut. Hänelle oli sadellut näkemisen taidosta vain rippeet. Hildur tiesi liikaa, mutta kuitenkin liian vähän.

Ahdistus oli raskas tunne, mutta Hildur oli vuosien aikana tottunut siihen. Yleensä urheilu auttoi. Hän mietti nytkin lenkille lähtöä. Hän oli jo valmiiksi pukeutunut lenkkeilyvaatteisiin. Pitäisi vain vetää ylle heijastinliivi, joka oli valmiina Brendan tavaratilassa. Ajatus lenkistä, joka veisi lentokentän vierestä vuonon pohjukkaan kaartavalle tielle ja hevostallialueen ohi, piristi hänen mieltään.

Samassa puhelin soi. Pelkkä näyttöön vilkaisu sai Hildurin mielen taas matalaksi. Soittaja oli hänen pomonsa Jónas Ingimarsson.

Korpesi, että juuri Jónaksesta oli tehty uusi esimies hänen edellisen pomonsa Elísabet Baldursdóttirin eli Betan muuttua Reykjavíkiin.

– No mitä? Hildur vastasi puheluun neutraalilla äänellä. Hän kuuli toisesta päästä äänekkään ähkäyksen.

– Mikä sinua rassaa? Vai sekö, ettei kukaan ole vähään aikaan rassailut? Jónaksen röhönauru taittui vasta voimakkaaseen yskänpuuskaan.

Hildur kihisi halusta tiuskaista takaisin jotain vähintään yhtä törkeää, mutta napsautti suunsa kiinni. Hänen pomonsa oli idiootti, mutta hän tiesi, että raivostuminen oli turhaa. Se olisi vain innostanut miestä lisää. Hildur pidensi taukoaan hieman ja jatkoi sitten korostetun ystävällisellä äänellä:

Rikosetsivä Hildur Rúnarsdóttirin kotikylässä Ísafjörðurissä eletään vuoden pimeintä ja levollisinta aikaa. Joulun lähestyessä kylälaisten rauha kuitenkin järkkyy. Länsivuonoilta kalan- kasvatusaltaasta löytyy järsitty ruumis. Hildur ja hänen työparinsa, suomalainen poliisiharjoittelija Jakob Johanson, ehtivät tuskin aloittaa rikostutkintaa, kun toisaalla Islannin syrjäisessä kolkassa tapahtuu uusi outo väkivallanteko.

Ja pian kolmas.

Rikoksia tutkiessaan Hildur tasoittaa ajatuksiaan surffaamalla Atlantin hyisissä aalloissa, sillä myös kadotettu yhteys sisareen painaa mieltä.

Jakob vannoo tekevänsä kaikkensa, että saisi lapsensa tapaamisasiat kuntoon uudessa oikeudenkäynnissä. Kuinka pitkälle Jakob on valmis menemään? Sitä Hildur joutuu miettimään, kun hän saa pahimman mahdollisen puhelun Suomesta.

Jakob on kolmas osa Satu Rämön huippusuositettua nordic blue -tyylistä Hildur-dekkarisarjaa, jossa on ripaus pohjoista mystiikkaa.

		
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-48124-0